

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/41/2021
Identifikačné číslo spisu:	2116011659
Dátum vydania rozhodnutia:	21.09.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:2116011659.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného R. V. pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. e) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 21. septembra 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného R. V. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 4. septembra 2018, sp. zn. 6To/57/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného R. V. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 15. januára 2018, sp. zn. 34Tk/1/2016, bol obvinený R. V. uznaný za vinného v bode 1) z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. e) Trestného zákona a v bode 2) z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1) v presne nezistenom čase dňa 16. januára 2015, až najneskôr do 18.29 hod. dňa 17. januára 2015 v byte poškodenej V. D. v F. B., na Ul. Q. R. XXXX/XX, v úmysle získať pre seba majetkový prospech, presne nezisteným spôsobom, s doteraz nezistenými predmetmi úmyselne usmrtil poškodenú V. D. tým, že jej spôsobil rôzne zranenia, a to minimálne päť tržno-zmliaždených rán v temenno-záhlavovej oblasti hlavy, dve tržno-zmliaždené rany hornej časti ľavej spánkovej oblasti, v dvoch prípadoch so zlomeninou lebečnej spodiny a klenby so zakrvácaním pod tvrdú a mäkké blany do bočných komôr mozgu, minimálne dve rezné rany na krku, z toho jednu o dĺžke cca 20 cm a druhú o dĺžke cca 7 cm s poškodením ciev a trachei, pričom jej prehľadal byt, z ktorého odcudzil doposiaľ nezistené predmety, pričom poškodená V. D. v dôsledku utrpených zranení na mieste zomrela,

2) v presne nezistenom čase od 10.00 hod. do 13.00 hod. dňa 16. decembra 2015 v F. B. na ulici B. S.

v obytnom bloku č. XXX/XX na 9. poschodí v byte č. XX, patriacom jeho matke S. X. v úmysle získať pre seba majetkový prospech s doteraz nezisteným predmetom usmrtil H. K., nar. XX. N. XXXX tak, že mu spôsobil minimálne 49 bodných a bodno-rezných poranení v oblasti hlavy vpravo a v strede záhlavia, pravej polovice tváre, nosa, brady a ľavého líca, prednej, pravej bočnej a zadnej plochy krku, pravej vonkajšej bočnej plochy pravého ramena, prstov a oboch dlaní rúk, tržno-zmliaždenú ranu v pravej temenno-spánkovej oblasti hlavy, povrchovú odreninu v pravej spánkovej oblasti hlavy, odreniny na čele vpravo, v pravom obočí a v okolí pravého oka, podliatinu pri ľavom obočí a odreninu nosa, následkom ktorých poškodený H. K. na mieste zomrel, potom mu odcudzil bližšie nestotožnené veci spolu s kľúčmi od bytu a následne jeho telo obalil potravinovou fóliou a zabalil do koberca s úmyslom na neznámom mieste telo podpáliť.

Za to mu prvostupňový súd podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 41 ods. 2, § 47 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody na doživotie.

Podľa § 48 ods. 3 písm. a) Trestného zákona prvostupňový súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného M. D., nar. XX. Q. XXXX, trvale bytom F. Š., K. ulica XXX/X, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú P. Q., nar. X. H. XXXX, trvale bytom K. č. XXX, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) rozhodujúc o odvolaní obvineného R. V. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením zo 4. septembra 2018, sp. zn. 6To/57/2018, odvolanie obvineného R. V. podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Trnave, ako aj jemu predchádzajúcemu rozsudku Okresného súdu Trnava podal obvinený R. V. dovolanie najskôr vlastným písomným podaním z 27. júla 2020 z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, následne aj prostredníctvom pre dovolacie konanie ustanoveného obhajcu JUDr. Pavla Kolenčíka písomným podaním z 22. februára 2021, podaným na poštovú prepravu toho istého dňa, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odôvodnil obvineným tým, že prvostupňový súd sa dopustil porušenia práva na obhajobu obvineného zásadným spôsobom, keď pri svojom rozhodovaní o skutku pod bodom 1) obžaloby na základe predložených dôkazov nenáležite zistil skutkový stav. Porušenia práva na obhajobu sa podľa obvineného dopustil aj krajský súd, ktorý zamietol jeho odvolanie ako nedôvodné, pretože sa v celom rozsahu stotožnil s nenáležite zisteným skutkovým stavom skutku pod bodom 1) obžaloby.

V podrobnostiach obvinený poukázal na str. 29 rozsudku prvostupňového súdu, v ktorom je uvedené, že to, že sa dopustil skutku pod bodom 1) obžaloby, vyplýva z jeho objektívnej prítomnosti na mieste činu, potvrdzovanej okrem iného prítomnosťou zmiešaných krvných stôp s profilom DNA poškodenej a profilom DNA obvineného na mieste činu. Svoje tvrdenia prvostupňový súd odôvodnil na str. 23 rozsudku, kde poukázal na závery znaleckého posudku KEÚ PZ ČES: PPZ-KEÚ-BA-EXP-2015/1194 z 3. novembra 2015, ako aj na závery znaleckého posudku KEÚ PZ ČES: PPZ-KEÚ-BA-EXP-2015/2328 z 3. novembra 2015, avšak uvedené tvrdenia prvostupňového súdu podľa obvineného nepreukazujú jeho prítomnosť na mieste činu v čase vraždy, keďže vznik krvných stôp na mieste nie je možné objektívne časovo rozlíšiť. Obvinený v tejto súvislosti uviedol, že krvné stopy na mieste činu vznikli už deň pred

vraždou, tak ako to popísal vo svojej výpovedi, pričom k zmiešaniu krvných stôp obvineného a poškodenej došlo postupne, keď do hubky na riad obvinený utrel svoju krv zo zranenia vzniknutého pri pomoci poškodenej deň alebo dva dni pred vraždou a krv poškodenej sa na hubku na riad dostala pred jej vraždou spôsobom, ktorý nie je možné objasniť, nakoľko poškodená zomrela. Prvostupňový súd ďalej podľa obvineného vôbec neskúmal toto časové rozlíšenie vzniku krvných stôp, ktoré je podstatné z hľadiska dokázania viny a nevenoval sa ďalšiemu dokazovaniu v tomto smere, čím podľa obvineného zásadným spôsobom porušil jeho právo na obhajobu. V konečnom dôsledku mal mať podľa názoru obvineného pri vyhodnocovaní dôkazov vykonaných v tejto časti konania prvostupňový súd minimálne pochybnosti o jeho prítomnosti na mieste činu v čase vraždy, pričom pri hodnotení týchto dôkazov mal vychádzať zo zásady *in dubio pro reo* a ustáliť, že jeho prítomnosť na mieste činu v čase vraždy nemožno bez akýchkoľvek pochybností dokázať.

V ďalšej časti podaného dovolania obvinený poukázal na to, že v rámci svojej obhajoby uviedol, že na mieste činu bol 14., resp. 15. januára 2015, kedy ho poškodená pustila do bytu, pretože ho dobre poznala, s tým, že jej priniesol „krajčírsku robotu“. Prvostupňový súd však konštatoval, že jeho obhajoba bola vyvrátená svedeckými výpoveďami J. W., Ž. D., Z. B.J. a D. W., z ktorých vyplýva, že poškodená veci doma opravovala vždy výlučne sama. Uvedené však podľa obvineného nepreukazuje, že poškodená ho do svojho bytu pustiť nemohla. Obaja sa totiž poznali, mohla mať veľa práce a obvinený sa jej ponúkol, že jej pomôže, čo však už prvostupňový súd ďalej neskúmal.

Rovnako tak prvostupňový súd neriešil, že podľa výpovede svedka Q. Z. tento mohol byť na vražde nejako zainteresovaný a jeho výpoveď vyhodnotil iba ako potvrdenie toho, že vraždu spáchal obvinený. Obvinený pritom poukázal na to, že existujú značné pochybnosti, ktoré neboli dostatočne vyšetrené, pričom tieto výpovede jednoznačne nepreukazujú jeho vinu. Prvostupňový súd v prípade svedka Q. Z. prihliadol len na jeho výpoveď z prípravného konania, pričom jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní nepovažoval za dôveryhodnú. Uvedeným došlo podľa obvineného k porušeniu § 278 ods. 2 Trestného poriadku, v zmysle ktorého súd môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli na hlavnom pojednávaní prebraté a opierať sa len o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané.

Vo vzťahu k motívu vraždy, ktorým mal byť majetkový prospech, obvinený uviedol, že prvostupňový súd vo vzťahu k jeho kartovým hrám o peniaze nesprávne vyhodnotil svedecké výpovede jeho spoluhráčov P. Č., Y. W.R. a Á. K., ktorí svorne potvrdili, že kartové hry s ním nehrávali často, maximálne raz za týždeň, pričom hrávali s peňažným základom 5 centov a výhra mohla byť spolu najviac 3 - 5 eur. Uvedené podľa obvineného jednoznačne preukazuje, že v prípade spáchania vraždy poškodenej nemohol mať motív získania majetkového prospechu pre zakúpenie si drog, resp. pre peniaze na kartové hry. Napriek tomu však prvostupňový súd ustálil skutkový stav a následne i motív konania obvineného tak, ako je uvedené na str. 31 rozsudku. Prvostupňový súd si taktiež osvojil názor, že obvinený vyhľadával osamote žijúce staršie osoby, ktoré mohli disponovať finančnou hotovosťou, ku ktorej sa mohol bezpracne dostať na úkor života alebo zdravia týchto osôb. Prvostupňový súd tento svoj názor odvodil od toho, že obvinený sa priznal ku skutku pod bodom 2) obžaloby. Obvinený k tomu poukázal na to, čo tvrdil od začiatku dokazovania, a síce že pred skutkom bol až do svojho zadržania živnostníkom, riadne si zarábala na živobytie, mal dostatok peňazí a nebol odkázaný na zisťovaný motív takého ohavného konania, akým vražda nepochybne je. Obvinený taktiež poukázal na to, že prvostupňový súd nevykonával žiadne dokazovanie vo vzťahu k preukázaniu toho, že by si mal kupovať drogy, aké drogy si mal kupovať, v akých množstvách, za aké finančné čiastky a od koho. Uvedené pochybnosti o zistenom skutkovom stave neboli podľa obvineného prvostupňovým ani odvolacím súdom odstránené.

Vo vzťahu k prvostupňovým súdom konštatovanému modusu operandi oboch vražd obvinený uviedol, že modus operandi v prípade vraždy poškodeného K. a poškodenej D. sa zhoduje iba v použití nástroja na dokonanie oboch skutkov, avšak modus operandi sa nezhoduje v spôsobe dokonania každého zo skutkov. To, že smrť poškodenej D. bola spôsobená podstatne menej ranami ako smrť poškodeného K., podľa obvineného preukazuje, že vraždu poškodenej D. spáchala iná osoba. V prípade vraždy poškodenej D. išlo o menej rán z dôvodu, že páchateľ konal chladnokrvne a bez emócií, pričom keď sa

presvedčil, že poškodená zomrela, prestal so svojím vražedným útokom. Naopak, v prípade vraždy poškodeného K. obvinený zasadil poškodenému spolu 49 rán práve z tohto dôvodu, že konal v afekte, čo je hlavný rozdiel v konaní oboch páchatel'ov, ktorý podľa obvineného preukazuje, že vraždu poškodenej D. nespáchal. Obvinený taktiež poukázal na to, že v prípade vraždy poškodeného K. k svojmu konaniu nepotreboval žiaden podporný motív, vraždu spáchal v afekte, bez akéhokoľvek plánovania, prípadne premyslenia si svojho konania a vôbec nie premyslene a chladnokrvne. Poukázal tiež na to, že nakoľko vraždu poškodenej D. nespáchal, neexistuje tu okamih, kedy začala plynúť prvostupňovým súdom stanovená 11 mesačná lehota od januára 2015 (keď prvostupňový súd na str. 31 rozsudku konštatoval, že možno predpokladať, že práve skutočnosť, že obvinený bol ako podozrivá osoba najskôr pre nedostatok dovtedy získaných dôkazov prepustený na slobodu, ho motivovala k spáchaniu ďalšieho skutku, nakoľko si bol dostatočne vedomý, že po 11 mesiacoch od spáchania predošlého skutku mu táto trestná činnosť v podstate „ľahko prešla“ bez konzekvencií a v takomto druhu trestnej činnosti mohol ďalej beztrestne pokračovať), čo podľa neho znamená, že celá prvostupňovým súdom stanovená konštrukcia vedľajšieho motívu pre vraždu poškodeného je neopodstatnená a irelevantná.

Obvinený taktiež poukázal na to, že páchatel' vraždy poškodenej D. konal podľa všetkých vykonaných dôkazov premyslene a chladnokrvne, čo podľa prvostupňového súdu potvrdzuje aj skutočnosť, že po dokonaní vraždy prehľadal byt poškodenej D. a zrejme sa zmocnil vecí väčšej hodnoty. Prvostupňový súd však dospel k záveru, že tieto veci sa nepodarilo vykonaným dokazovaním jednoznačne ustáliť, čo podľa obvineného znamená, že prvostupňovému súdu sa nepodarilo preukázať, že z bytu poškodenej D. boli odcudzené nejaké veci a z tohto dôvodu nemohol prijať skutkový záver, že páchatel' vraždy poškodenej konal s úmyslom získať majetkový prospech, ako je to uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku.

V ďalšej časti podaného dovolania obvinený poukázal na to, že prvostupňový súd ako rozhodujúci dôkaz pri ukladaní doživotného trestu odňatia slobody aplikoval znalecký posudok z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychológia, ktorý 8. júna 2016 pod č. 18/2016 vypracoval Ústav pre znaleckú činnosť v psychológii a psychiatrii v Nových Zámkoch, konkrétne znalec PhDr. T. V. Znalec v záveroch tohto posudku uviedol, že obvinený prakticky nemá šancu na nápravu, pri svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní sa pomerne podrobne vyjadril aj k osobe obvineného. Znalec sa však podľa obvineného v rámci svojej posudkovej činnosti nevyjadril k možnosti korekcie osobnosti obvineného liečbou, resp. psychoterapiou z dlhodobého hľadiska a prípadne tiež z hľadiska dlhodobého mnohoročného pobytu obvineného v ústave na výkon trestu odňatia slobody. Podľa obvineného tomu bolo aj napriek skutočnosti, že znalci z odvetvia psychiatrie MUDr. Ľ. J. a MUDr. J. P. v znaleckom posudku potvrdili, že z psychiatrického hľadiska, nakoľko obvinený netrpí žiadnou psychickou poruchou alebo chorobou, nie je jeho pobyt na slobode pre spoločnosť nebezpečný. Protichodné vyjadrenia znalcov z odboru psychológie a psychiatrie pritom prvostupňový súd podľa obvineného ďalej neskúmal, ale len jednostranne akceptoval závery znalca z odboru psychológie PhDr. T. V. a priradil mu status osoby s nepriaznivou prognózou resocializácie.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený poukázal na to, že na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného zákona (zrejme mal na mysli Trestného poriadku, pozn.), ktorým sa priznal k spáchaniu skutku pod bodom 2) obžaloby, čím bola podľa neho naplnená poľahčujúca okolnosť uvedená v § 36 písm. l) Trestného zákona. Konajúce súdy však túto skutočnosť nebrali do úvahy pri rozhodovaní o jeho treste, čím podľa jeho názoru došlo k porušeniu § 38 ods. 2 Trestného zákona. Odvolací súd dokonca v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že priznanie sa k spáchaniu skutku v prípade ukladaného trestu odňatia slobody na doživotie nemá žiadny význam. Konajúce súdy mali podľa obvineného akceptovať jeho priznanie sa ku skutku pod bodom 2) obžaloby ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, aj keď sa týkalo len jedného zo skutkov uvedených v obžalobe.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po vykonanom dokazovaní rozsudkom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v časti o jeho

vine a treste rozsudkom prvostupňového súdu a v časti o zamietnutí jeho odvolania uznesením odvolacieho súdu. Zároveň navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu i napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vzhľadom na závažnosť pochybenia súdov, ktoré rozhodovali v predmetnej veci, ako aj na to, že ide o jeho celoživotnú budúcnosť, navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky prikázal vec na prerokovanie a rozhodnutie inému okresnému súdu.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Krajskej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátorka“) písomným podaním z 26. marca 2021, v ktorom po zrekapitulovaní predchádzajúceho konania uviedla, že rozhodnutia prvostupňového i odvolacieho súdu považuje za správne a vydané v súlade so zákonom, pričom je toho názoru, že konajúce súdy rozhodli zákonne, na podklade dostatočne zisteného skutkového stavu, pri aplikácii príslušných ustanovení Trestného zákona. Trestná činnosť bola obvinenému podľa názoru prokurátorky jednoznačne a nepochybne preukázaná dôkazmi, ktoré boli zabezpečené v priebehu prípravného konania a v konaní pred súdom, pričom dokazovanie bolo vykonané v súlade so zákonom.

Vo vzťahu k obvineným uvádzanému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku prokurátorka poukázala na to, že pod tento dovolací dôvod nie je možné podradiť prípadné vyhodnotenie vykonaných dôkazov, resp. vykonanie niektorých dôkazov, pretože ide o subjektívne hodnotenie obvineného týkajúce sa jeho predstáv „ako by dôkazy hodnotené mali byť“, ktoré však nie je v žiadnom súvisi s uplatňovaním procesných práv obvineného v priebehu trestného stíhania. Prokurátorka v tejto súvislosti poukázala na rozhodovaciu prax všeobecných súdov, najmä na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2018, sp. zn. 2 Tdo 50/2018, v zmysle ktorého: „Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.“

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátorka uviedla, že dovolací súd nie je oprávnený na revíziu právoplatných rozhodnutí vo vzťahu k správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu, ktorý bol ustálený konajúcimi súdmi, pokiaľ je dovolanie podané inou osobou ako ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Prokurátorka v tejto súvislosti poukázala aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, v zmysle ktorého „Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je možné právne účinne namietkať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu.“

S poukazom na uvedené prokurátorka navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného R. V. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol z dôvodu, že nie sú splnené zákonné podmienky, na základe čoho ho považuje za nedôvodné.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 26. mája 2021.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu odôvodnil obvinený R. V. nenáležitým zistením skutkového stavu, pričom poukázal na pochybnosti o jeho prítomnosti na mieste činu v čase vraždy na základe vykonaného dokazovania, na pochybnosti o majetkovom prospechu ako motívu vraždy na základe vykonaného dokazovania, na nepreukázanie, resp. rozpor v modus operandi oboch vražd a na rozpory v záveroch znalcov z odboru psychológie a psychiatrie, pričom prvostupňový súd jednostranne akceptoval len závery znalcov z odboru psychológie.

K uvedeným dovolacím námietkam obvineného je potrebné uviesť, že nejde o námietky vzťahujúce sa k porušeniu práva obvineného na obhajobu, ale ide o námietky skutkové, teda námietky týkajúce sa posudzovania správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu, ktorými sa však v rámci dovolania podaného obvineným dovolací súd s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku nemôže zaoberať v zmysle ich preskúmavania. Správnosť a úplnosť zisteného skutku totiž dovolací súd pri dovolaní podanom obvineným nemôže s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku skúmať a meniť. Skutkový prieskum by bol v dovolacom konaní možný len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Na základe uvedeného možno uzavrieť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nepoužitie poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. l) Trestného zákona konajúcimi súdmi napriek jeho vyhláseniu o vine vo vzťahu k skutku pod bodom 2) obžaloby.

Vo vzťahu k tejto dovolacej námietke dáva najvyšší súd do pozornosti, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku môže naplňať len nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie hmotnoprávneho ustanovenia, nie jeho nesprávne nepoužitie. Obvinený preto nemôže úspešne namietat nepoužitie niektorého z hmotnoprávnych ustanovení s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože nepoužitie týchto ustanovení nenapĺňa ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného R. V. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.